XXVI. évf. 1. szám 2014. január-február

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Boulad:

Tisztaság és az ima

Vicka:

Tanúságtétel

Szent Ferenc:

A SZÍV tisztasága

„A Szűzanya arra hív bennünket, hogy ne legyünk kemény szívűek, hanem legyünk az ő békéjének hordozói. Legyünk az Ő világossága és fénye."

(Vicka - Medjugorje)

Új évben Isten útján járni...

Isten a végtelen szépségét kínálja fel neked. Arra hív, hogy hagyd el az önző élet langyos vizét és merj kimenni az óceánra. O. Chamber írja: *„Ha nem akarod elvágni a horgonykötelet, amely a parthoz köt – Isten majd vihart küld, hogy elszakítsa és kiküldjön az Ő nagy terveinek óceánjára."* Valóban Isten a tenger, a hajó az emberi élet. Az élet unalmassá és céltalanná válik a kikötőben. Ki kell menni a tengerre, hogy megismerjük és megszeressük a végtelent. Ha egyhelyben vagyunk, ahhoz nem kellenek közlekedési szabályok. De amikor hajónk kifut a tengerre, akkor már figyelembe kell venni a széljárás, a teherbírás, a sebesség törvényeit. – Jézus életszabályai nem megkötözni akarnak, hanem éppen ellenkezőleg: felszabadítani. Szabaddá tenni a végtelen megismerésére és az élet igazi örömére.

1. Isten útja – biztos út

A próféta azt írja (Sir 15,17): *„Az ember előtt ott van az élet és a halál. Azt kapja, amit választ magának."* Az új év kezdetén jó, ha felismerjük felelősségünket. Nem kényszer a helyes úton járni, de minden út vezet valahová. Minden választásnak megvan a következménye. A rossz útnak rossz következménye lesz. – Nem kényszer Isten vezetése szerint élni, de aki mindig a saját feje után megy, számíthat arra, hogy előbb-utóbb szakadékba esik. – Nem kötelező Isten parancsait betartani, de aki nem tartja be, kiteszi magát annak a veszélynek, hogy elkárhozik. Isten mindenkinek megadta a szabad akaratot. Az történik, amit választ. Isten nem kényszerít senkit, hogy Vele kapcsolatban legyen. De aki megszakítja Vele a kapcsolatot, az számíthat választásának következményeire. Ezek a következmények nem tapasztalhatók azonnal. – A tékozló fiú nagyon jól érezte magát, amikor kilépett az atyai ház kapuján. A zsebében ott lapult az örökség nagy összege. Egy ideig jól érezte magát. A kicsapongó életnek azonban egyszer vége szakadt. Elhagyták a barátai és éhezni kezdett. Eszébe jutott, hogy ez az út nem vezet sehová. Pontosabban a halálba vezet. Ekkor határozta el, hogy visszamegy apjához és bocsánatot kér tőle. – Nagy ajándéka Istennek, amikor erőt ad a visszafordításhoz. Az ő atyai szíve mindig nyitott a tékozló fiak visszafogadására.

2. Isten felkínálja neked a bölcsességet

Pál apostol kétféle bölcsességről ír a korinthusi levélben (2,6-16). Isten bölcsességéről és a világ bölcsességéről. Isten bölcsessége a gondolat szabadságával ajándékoz meg. Általa felismerhetjük életünk igazi célját és megismerhetjük a hozzá vezető utat. – A világ bölcsessége pedig az ösztönök bölcsessége. Arra irányul, ami érzékeinek kedvez. Nem látja meg az örök célt, mert oktalanságnak tűnik előtte. Nem ismeri a szabadságot, mert érzékei uralma alatt él. – Amikor az ifjú Salamon király lett, Isten választás elé állította, hogy hatalmat, gazdagságot vagy bölcsességet kér (1Kir 3,9). Salamon bölcsességet kért, hogy helyesen tudja kormányozni a népet. Istennek tetszett a választás, ezért megadta neki a hatalmat és a gazdagságot is! – Jézus felkínálja minden követőjének a bölcsesség ajándékát. Aki elfogadja, az megtanulja a helyes élet törvényeit és biztos úton halad célja felé.

3. Jézus mennyországot ígér tanítványainak

Nekünk, kereszténynek a végső célunk a mennyország. Erre büszkék lehetünk. Ez az év, amit most kezdtünk el, egy szakasz a mennyországhoz vezető úton. Ennek az útnak a megtételéhez Jézus tanácsokat adott. *„Aki megtartja a parancsokat... az nagy lesz a mennyek országában."* (Mt 5,19) Jézus parancsai néha nehéznek tűnnek. Ez a nehézség eltűnik, ha valaki meglátja a nagyszerű célt. Aki megpillantja hitben a szemet kápráztató gyönyörűség országát, az képes a legnagyobb áldozatot is meghozni érte. Ilyen az ember! Ezért újév első napjaiban látást kell kérnünk:

Uram, add, hogy meglássam országod szépségét! Uram, add, hogy el ne tévesszem az utat, ami Hozzád vezet! Erősítsd meg az akaratomat, hogy végigjárjam az utat, amire meghívtál ebben az évben. Ámen.

Katona István főszerkesztő

Párbeszéd a Szentlélekkel

IV/4. rész

A Szentlélek Úristenről írom ezeket a párbeszédeket, szeretetből és hálából

Jézus születése

Pólyába takarva és jászolba fektetve

Jézus nem a királyi fényes palotában, nem is a jeruzsálemi templomban, hanem a barlangban, istállóban, jászolban szegény gyermek módjára jött e világba. Nem lehet magunknak elégszer mondani, hogy az Úr Jézus azért jött, hogy a mennyországba vigyen és ott mód felett, isteni mértékkel boldogok legyünk. Mi meg mindig itt a földön akarunk boldogok, gazdagok, ünnepeltek, élvezetben élők lenni. Az akkori zsidók remélték a tejjel, mézzel folyó országot. A Szentlélek a mennyországra értette, de mi is így vagyunk sokszor. Ezért Jézus tüntetőleg a szegénységet választotta és gyakorolta a földön. Mint Ő tanította, lelkileg mindig szegényeknek kell lennünk, mert a lelki szegényeké a mennyek országa. Lelkünket semmi földi dologhoz ne ragasszuk, mert az biztosan elvon a mennyországtól. Említsük-e Júdást, vagy a dúsgazdag Lázárt, kit említ Jézus a példabeszédében. Nem hiába adta a példát Jézus születésétől a haláláig a lelki szegénység gyakorlására, hanem hogy meglássuk és észrevegyük. Hát értsük is meg és kövessük mindig. Ezt tanítja a kis Jézus, mint kisgyermek pólyába takarva, jászolba fektetve.

„Hirtelen nagy mennyei sereg vette körül az angyalt. Dicséretet énekeltek az Istennek: Dicsőség a magasságban az Istennek és békesség a földön a jó akaratú embereknek." (Lk 2,13-14) A püspökök szoktak a címerükre jelmondatot írni. A kis Jézuska, az Isten Fia ezt a jelmondatot választotta, ami földi élete célja is és a mi földi életünk célja is. Az egész emberiség nevében Jézus egész életében a legnagyobb dicséretet adta az Istennek. Az összes teremtmény nem adhatott akkora dicséretet, mint Jézusunk az ő szolgálatával.

„Dicsőség a magasságban Istennek" – ez a **mi életünk célja** is, mint Jézusé. Ez a mi jelmondatunk is. Csakhogy, ha Isten dicsőítéséről van szó, akkor elsősorban gondoljunk Jézus Krisztusra és Őáltala, Övele és Őbenne van az Atyaistennek és Vele egyesült Szentléleknek minden dicséret és dicsőség. Elsősorban az Úr Jézusra gondoljunk, ne magunkra. Mi homokszemek vagyunk a tenger fövenyén és Ő az örök élet Napja. Csillag a homokszem is, ha a nap rásüt. „Nálam nélkül semmit sem tehettek" – mondta az Úr Jézus (Jn 15,5). Különösen az Isten dicsőítésében nem. Nagyon fontos tehát, hogy kegyelemmel, szeretettel egyesüljünk az Úr Jézussal. Szent Pál leveleiben igen sokszor figyelmeztet erre. Sokszor használja, bármit tesz, mond, imádkozik: Jézus Krisztusban, Krisztus által, Vele egyesülve, stb. Különösen sokat említi, hogy mi Krisztus testének tagjai vagyunk. Krisztus él bennem. Krisztust hordozzátok testetekben. Krisztus ereje működik bennem. Ó, milyen nagyon fontos ez!

Erre a Krisztussal egyesült természetfölötti életre, mely nélkül nem juthatunk a mennyországba, nyomták rá a misztikus jelzőt. A misztérium titkot jelent. Ezzel azt mondták, ez elérhetetlen, titokzatos élet és csak egyes szentek érik el talán, akiknek látomásaik, levegőben lebegéseik és más rendkívüli dolgaik vannak. „Megcsodáljuk, de nem tudjuk követni" – tartja a mondás. Szóval ez egy rendkívüli dolog. Holott nem más ez, mint a természetfölötti életünk a mennyországba jutásra és a kegyelmi élet levegője. Mi a megszentelő kegyelem állapotában dicsőíthetjük Istent Krisztussal egyesülten élve, mint a venyige a szőlőtővel. A levágott szőlővessző elszárad és gyümölcsöt nem hozhat.

Önmagunkban Krisztus nélkül az Isten dicsőítése valóban száraz, mert hamis vágányra, gőgre, öndicséretre siklik, hasonlóan ahhoz, mint amikor Jézus a farizeus és vámos templomi imáját, máskor meg a farizeusok kaporból és mentából való tized adását említi. Mit érhet az ilyen istendicsőítés? Nem lépnek be a főpapok a pogány Pilátus házába, nehogy tisztátlanok legyenek és a páschát, az előképet ehessék. Jézust, az Isten Fiát halálra ítélték, és mint farkasok, az életére törnek. A lelkük förtelmes a legnagyobb bűntől, a gyilkosságtól. Íme, így néz ki a Krisztus nélküli és Isten elleni dicsőítés.

Jézus megszületett. Az angyalok karai énekelték az Ő jelmondatát, dicsőség a magasságban Istennek.

Ez most már a mi életprogramunk is, de Krisztussal és soha nélküle, mert Ő a Fő és mi a tagok. Vágd le valakinek a jobb kezét baltával. E kéz már semmit se tehet a fővel való egybekapcsolás nélkül. Tehát az a normális, ha a kezem egybe van kapcsolva a fejemmel. Az rendellenes, ha a kezet baltával levágom, vagyis megcsonkítom a testet. Ez a fönséges, hogy Jézussal egyesülve kimondhatatlan nagy dicsőítést adhatunk az Atyának.

Ezt maga Jézus mondja Jákob kútjánál az asszonynak: *„De eljön az óra, sőt már itt is van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát. Az Atya ilyen imádókat kíván. Lélek az Isten, lélekben és igazságban kell Őt imádni."* (Jn 4,23-24) „Lélekben" – vagyis a Szentlélekkel egyesülve a megszentelő kegyelem állapotában és szeretettel. „Igazságban" – vagyis Krisztusban, aki magát Igazságnak mondta. Eljött az Úr Jézus, született Betlehemben, elküldte az Atyától a Szentlelket, itt az óra, itt az újszövetség, amikor Szentlélekkel és Jézussal egyesülve imádjuk az Atyát. Ilyen imádókat kíván az Atya.

Ez a krisztusi életprogram: „Dicsőség a magasságban az Istennek." Teljesítse bennünk is az Ő dicsőségét! A Szűz Anyában és Szent Józsefben látjuk a legszebb teljesedését.

A másik része az életprogramnak: „És **békesség a földön a jó akaratú** embereknek." Mi a békesség? Szent Bonaventúrával felelek rá: A szeretet nyugvópontja. Ha követ dobsz fel, az addig esik, míg a földön nyugvópontját, egyensúlyát meg nem találja. Addig esik, vagy a hegyről legurul. Bennünk a szeretet addig nem nyugszik, míg a súlypontját, Istent, egyensúlyát Istenben el nem éri. Ez a mi békénk. Ez az emberek célja.

Szent Pál a versenyfutásból veszi hasonlatát. A versenyzők futnak, míg a kitűzött célt el nem érik. Előtte sok az edzés, sportszerű élet, mértékletesség ételben, italban. Ők hervatag pálmáért, mi hervadhatatlan dicsőségért, Istenben örök boldogságért, megnyugvásért küzdünk. Ez az örök béke.

Szent Ágoston mondja a sokat idézett és még többet megtapasztalt szavát: „Önmagadnak teremtettél Istenem és nyugtalan a mi szívünk, amíg csak Benned meg nem nyugszik."

Istenben kell megnyugodnunk és élnünk és így jutunk el az igazi és soha el nem múló békéhez az örök boldogságban. Ezért mondja a nagy föltételt: a jó akaratú embereknek van csak békéjük. A legjobb akarat az Atya akarata. Miért? Ezt Jézus mondja meg: *„Atyám akarata az, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz Benne, örökké éljen. Én föltámasztom az utolsó napon."* (Jn 6,39-40) Jézussal és Szentlélekkel egyesülve kell megtenni az Atya akaratát. Ő segít. Nála nélkül e tekintetben semmit se tehetünk. *„Aki szeret engem, megtartja tanításomat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni. Aki nem szeret engem, tanításomat nem tartja meg."* (Jn 14,23-24) Ha már nálunk lakik az Atya és a Fiú, akkor végtelen jóságukban segítenek is megtartani a parancsokat és az Atya akaratát, és elérni az örök boldogságot, az örök békét. Ezért mondja Jézus: *„Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Én nem úgy adom, mint a világ adja."* (Jn 14,27) A világ nem is adhatja az Istenben megnyugvást és örök boldogságot. A jóakaratú emberek, akik a legjobb akaratot, Isten akaratát Jézussal egyesülve vallják és teszik, azok már e földön is megnyugszanak Jézussal az Atyában, és még inkább örökre megvan a békéjük.

A Szentlélek mondja a zsoltáros által: *„Nagy a békéje azoknak, akik törvényeidet szeretik, semmi sem vet tőrt nekik."* (Zsolt 119,165) Uram… én szeretem parancsaidat. Hát e nagy békére kell törekedni és Isten parancsait nemcsak megtenni, hanem szeretni, ahogy Jézus, Szűz Mária és Szent József szerette. Egyébként békéről nem beszélhetünk, inkább békétlenségről, veszekedésről, ahogy a test gyümölcseit leírja Szent Pál a Galata levél 5. fejezetében. A Szentlélek mondja Izaiás által: *„Nincs békéjük az istenteleneknek – mondja az Úr."* (Iz 48,22) Mint Szent Pál a Galata levél 5. fejezetében mondja: *„A Szentlélek gyümölcsei bennünk: a szeretet, az öröm, a béke…"* (Gal 5,22) stb. Íme, legyünk hát a Szentlélek templomai. Egyesüljünk Jézussal és munkáljuk a békét magunknak és másoknak. Hisz Jézussal tovább is kell adni a békét az embertársainknak és ezért Istenhez szüntelenül könyörögni, hogy megvalósuljon az Úr Jézus és a mi életprogramunk: „Békesség a földön a jó akaratú embereknek!"

Tekintsünk a mi eszményképeinkre, a béke közvetítőire: Jézusra, Szűz Máriára, Szent Józsefre. Ők az égben kimondhatatlan boldogságban elérték Isten békéjét. Dicsőséges, boldog, édes béke örökre! Ezt akarja adni nekünk is és minden embernek az Úr Jézus! Ez az Ő életprogramja! Legyen ez nekünk is!

A pásztoroknak valóban nagy öröm volt Jézus születése. Elképzelhető, milyen elragadtatással szóltak az angyalok szépségéről, el is szaladtak és imádták Jézust. Persze hitüket segítette az angyalok megjelenése. De ezt az Úr elhagyja nálunk, hogy

higgyünk szavának és így érdemet szerezzünk. Megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban a kisdedet. Íme, a legboldogabb család, amely a földön volt. A pásztorok elhíresztelték az örömhírt és mindent elmondtak, amit láttak és hallottak. Az emberek csodálkoztak rajta. Sajnos tovább nem jutottak. Hisz ezen örömhírre, amelyet nem is emberek hoztak, hanem az angyalok, az egész választott népnek meg kellett volna mozdulnia és a gyermek imádására sietni. Ez elmaradt, mert Heródes nagyon féltette a trónját és így nem mertek imádásra jönni. Tudjuk, hogy akkor általános vélemény volt, hogy a Messiás, kit a próféták előre hirdettek, nagy földi király lesz. De a pásztorok dicsérték az Urat mindazért, amit láttak, hallottak. Ők valóban jóakaratú emberek voltak. A rettenetes gőg még nem rontotta el őket.

Mária pedig a szívébe véste szavaikat és el-elgondolkodott rajtuk. A Szentlélek kinyitja a Szűz Anya szívét, lelkét, hogy mi is lássuk az Ő nagy szeretetét az Úr Jézus iránt. Ő valóban szerette Jézuskában az Urát, Istenét és ezért minden nagyon fontos volt, amit róla olvasott a Szentírásban és amit tapasztalt.

Sokat elmélkedett ezeken az isteni dolgokon a zsoltár szavai szerint: *„Ízleljétek és lássátok, mily édes az Úr."* (Zsolt 33,9) Az Ő nagy szeretetével megízlelte az Úr Jézus közelségének, végtelen szeretetének édességét és látta a kis Jézusban az Ő mindenható Urát, Istenét. Senkinek annyi elmélkedése, szemlélődése nem volt, mint Szűz Máriának az Úr Jézus mellett.

Ő valóban teljes szívvel szerette, teljes elméjével, amelyet az eredeti bűn nem zavart meg, teljes lelkével és minden erejével. Szűz Mária példája mutatja, hogy az elmélkedésnek, imának annyi az értéke, **amennyi szeretet van benne**. Ha nem is érezzük a szeretetet, de az akarat megvan, az is számít. Az Úr néha lelki szárazsággal próbára teszi szeretetünket. De ha édes érzelmek nélkül is végezzük állhatatosan, nagy lesz a jutalmunk.

Ó, Szűz Anyánk, taníts szeretettel gondolni Jézuskára és Vele lelki párbeszédet folytatni! Ő legyen szeretetünk, életünk és érdeklődésünk középpontjában. Minden szava fontos és kedves nekünk, mert Ő a végtelen Isten, ha külsőleg istállóban született, szegény kisded is.

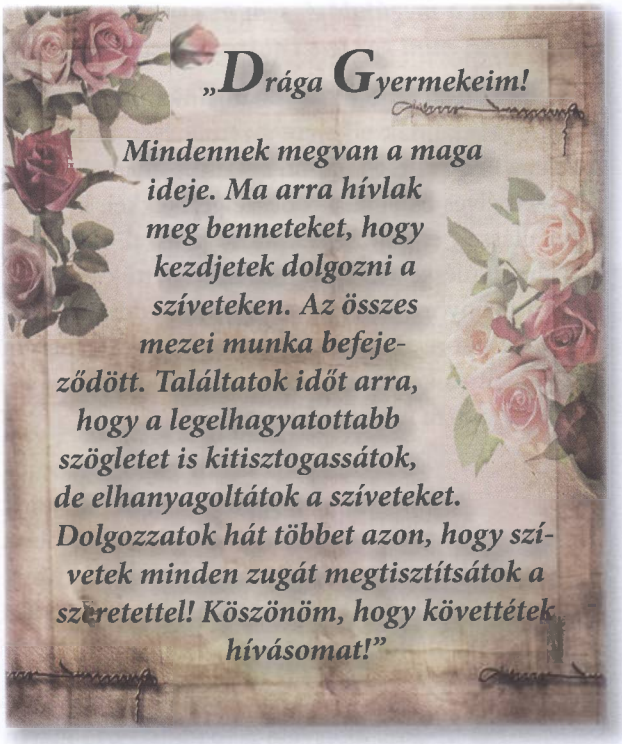
† *Seres Béla plébános*

Az alázatos önismeret

1. Minden ember természet szerint tudásra vágyik; de isteni félelem nélkül mi haszna a tudománynak?
2. Bizony sokkal jobb az alázatos munkás, ki Istennek szolgál, mint a kevély tudós, aki magáról elfeledkezve, az ég forgásán töri a fejét.
3. Aki önmagát alaposan ismeri, nem tartja magát nagyra és nem gyönyörködik emberi dicséretben.
4. Tudnám bár e világ minden titkait, ha Isten szeretetében nem vagyok, mi hasznom Isten előtt, ki engem cselekedeteim szerint fog ítélni?
5. Hagyj fel a túlságos tudásvággyal, mert ebben nagy szórakozottság és csalódás rejlik.
6. A tudósok szeretnek mások előtt megjelenni és bölcs hírében állani.
7. Sok minden van, aminek tudása keveset vagy éppen semmit sem használ a léleknek.
8. És nagyon esztelen az, aki egyébre jobban ügyel, mint ami üdvösségére szolgál.
9. A sok szó nem tölti be a lelket, de a jámbor élet megnyugtatja a szívet; a tiszta lelkiismeret pedig nagy bizalmat kelt Isten iránt.
10. Mennél többet és jobbat tudsz, annál keményebb ítéleted lesz miatta, ha szentebbül nem élsz.
11. Fel ne fuvalkodjál tehát semmiféle ügyességedben vagy tudományodban, hanem inkább félj a neked jutott ismeret miatt.
12. Ha azt gondolod, hogy sokat tudsz és jó felfogású vagy, tudva legyen előtted, hogy sokkal több van, amihez nem értesz.

Kempis Tamás: Krisztus követése (részlet)

Szeretettel tisztítsuk meg SZÍVÜNKET!

Az embernek növekednie, magát kibontakoztatnia és érlelődnie kell. Ha ez a folyamat nem mehet végbe, az ember halottá válik. Ez a törvény nemcsak a testi, de a lelki és szellemi fejlődésre is érvényes. Sajnos gyakran azt kell megállapítanunk, hogy a lelki és szellemi fejlődést elhanyagolják a testi fejlődés javára.

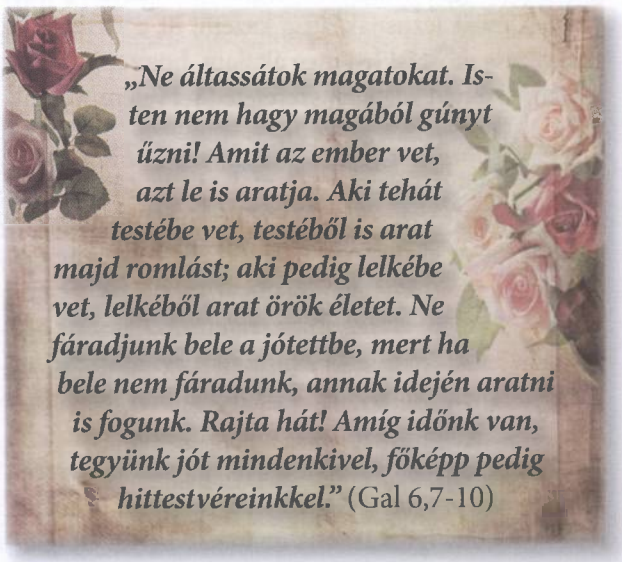
Helytelen értékítélettel teli korunkban egyre gyakrabban fordul elő, hogy **csak a testre és a tulajdonra** irányítjuk figyelmünket, a lelki és szellemi fejlődésnek nem tulajdonítunk jelentőséget, így egyre többször találkozhatunk olyanokkal, akik lelkileg és szellemileg elmaradottak, éretlenek, hacsak már meg nem haltak bensőjükben. Minél több vagyont halmoznak fel az emberek, annál nagyobb a veszélye annak, hogy szellemi fejlődésük elhanyagolódik. Akkor már szerencsés esetről beszélhetünk, ha az emberek anyagi gazdagságukat csak a szellemi és lelki fejlődés alapjának tekintik. Ellenkező esetben különböző zavarok lépnek fel. Az emberek nem szeretik és nem tudják megbecsülni a szellemi értékeket, így emberellenessé válnak.

Mária édesanyaként és tanítóként arra szólít fel bennünket, hogy ne veszítsük el a szükséges egyensúlyt. Ahogy a Földet meg kell munkálni, úgy a szív képzését sem szabad figyelmen kívül hagyni. Aki gyümölcsöt akar betakarítani, annak meg kell művelnie földjét, különben kárba vész legjobb vetőmagja is.

Szívünkkel sincs ez másképp. Elszántan küzdenünk kell a rossz ellen. Az önzés, a fennhéjázás, az önhittség és más rossz szokásunk gyökerét ki kell irtanunk. De különösen a szívünket kell ezektől a gyökerektől megszabadítani, amelyek a földi világhoz kötnek és rabszolgává tesznek bennünket. Aki nem dolgozik szakadatlanul önmagán, az sem a Lélek számára nem tud nyitottá válni, sem a Lélek adományait nem tudja befogadni.

Ezt a munkát végezzük szeretettel, mert **szeretet nélkül nem fog nőni** a szellemi termés. Ezért a nevelésre ugyanaz a szabály érvényes, mint a mezei munkára: tisztítani, gyomlálni, kivágni, erős fához kötözni, locsolni és kiválogatni – nem éppen könnyű munka! Ehhez szükségünk van mások tudására, idejére, szeretetére, tapasztalatára, megfontoltságára és segítségére.

Ljubo Kurtovic
(Fordította: Sarnyai Andrea)

A Reménység tekintete

TANÚSÁGTÉTEL

„Amikor a Szentlélek leszáll rátok, erőben részesültök, úgy hogy tanúságot tesztek majd rólam Jeruzsálemben, sőt egészen a föld végső határáig."
(ApCsel 1,8)

Nézem a kéklő eget. Arcomat felemelem, élvezem a napsugár melegét, a szellő simogatását. A lelkem szárnyal az ég felé. Valami megmagyarázhatatlan nyugalom, béke és szeretet van a szívemben napok óta. Próbálom papírra vetni életem legmélyebb lelki élményét, amelyet 2013. május 14-én, kedden este élhettem át Sáregresen egy pici kápolnában, a Reménység imacsoport tagjaival együtt. Jézussal és egymással egységben lehettünk. Megtapasztaltuk a Szentháromság gyógyító szeretetét, mely átölelt bennünket, és általunk a családjainkat is, mindnyájunkat. Mélyen megérintett mindegyikünket a közös élmény. Gondoltuk, megpróbáljuk a lehetetlent: megosztjuk ezt a fantasztikus tapasztalatot másokkal is. Papírra vetjük a gondolatainkat, és a többit a Szentlélekre bízzuk.

Csendben ülök. Imádkozom. VI. Pál pápa szavaira gondolok: ***„Ma nem tanítókra, hanem tanúságtevőkre van szüksége a világnak."*** Tudom, hogy az igazán nagyszerű dolgok csendben születnek, ajándékként, és azt tovább is kell adnunk. Hiszem, hogy ahogyan ezt a csodát együtt megélhettük, és éppen Pünkösd előtt, át is tudjuk adni másoknak. Semmiségem és istengyermeki méltóságom tudatában átadom magam most Jézusnak: itt a kezem, itt a szívem. Jézus, vezess most is! Írd meg általam, hogy mi történt, hiszen Te tetted végtelen szeretetteddel velem, velünk.

Emlékezem. Hétfőn érkeztünk Sáregresre, hűvös és szeles időben. Rainero Cantalamessa „Az alázat " című írásának átelmélkedésével készültünk otthon, és már rögtön az első napon mindezt együtt át is beszélgettük. Fantasztikus gondolatokat tartalmaz az írás: ***„...az alázat ikertestvére a szeretetnek..."; „...az alázatot Isten azért találta ki, hogy megmentse a házasságokat..., [amely] csak az alázatban maradhat fenn..." „Engedni nem annyit jelent, mint veszíteni, hanem győzni, legyőzni a szeretet igazi ellenségét, önzésünket, énünket." „Isten lelke inkább a rejtőzködést kedveli... igyekezzünk az utolsó helyet elfoglalni..."; „...Máriával együtt..."; „... az alázat kiváltja Isten örömét, és megbékéltet bennünket a testvérekkel... meghódítja az embereket..." „Nincs az a védelem, sem a megújulásé, sem az egyházé, amelyik annyit érne, mint egy igazi alázatos cselekedet."***

Lelki és testi sebeink, a családjainkat sújtó nehézségek és fájdalmak ellenére a reménység tudatában teltek az órák az első napon sok mosollyal, nevetéssel, személyes és együttes beszélgetésekkel, krumpli-pucolással, ebédfőzéssel, mosogatással, imádsággal, elmélyüléssel. Jobban megismerhettük egymást most a gyönyörű környezetben, mint eddig a keddi találkozásokon. Éjjel váratlan csapásként Franciska rosszul lett és kórházba került közülünk pár napra, ahova Gyuszi, a férje is elkísérte.

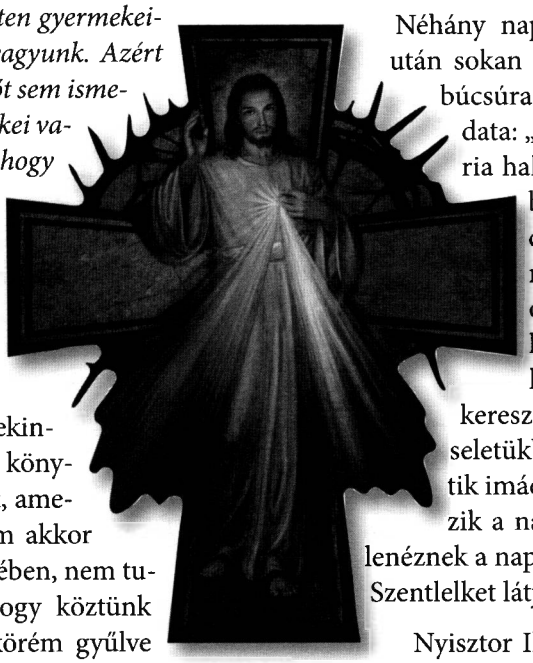
Másnap, azon a bizonyos keddi napon, szomorú árnyként borult ránk az aggodalom, de Istennek hála jó hírek érkeztek felőlük, és a nap is melegebben sütött. Imádságban velünk maradtak ők is. (Most lesz a legnehezebb: elmesélnem azt a bensőséges állapotot, amit ajándékba kaptunk, és amit valójában csak átélni lehet. Szavakat is nehéz találnom rá, ráadásul új vagyok. Hiteles karizmatikus imatársaim nemrég fogadtak be engem maguk közé, alig egy hónapja... Hogyan is írjam le? Megpróbálom.)

A közös vacsora után este a kis kápolnában összegyűltünk. Meghitt félhomályban, csendben leültünk egymás mellé az aprócska helyiség lócáira. A kitett Oltáriszentség előtt Borika meggyújtotta a gyertyát, és egy széket helyezett elé. Csendben ültem és néztem a piciny fényt, amely megvilágította az Oltáriszentséget és betöltötte az egész szobát is. Kicsinységem és gyarlóságom tudatában imádkoztam igaz alázatért és szeretetért. Kavarogtak a fejemben a gondolatok...

Borikáért imádkoztunk elsőnek. Kértem a Szentlelket, hogy Ő imádkozzon bennem. Hallottam a többiek bensőséges imáit is. „Azt láttam az ima közben, hogy mindannyian hamuszürke ruhában érkeztünk ide, de Jézus most fehér ruhába öltöztetett valamennyiünket" – hallottam Borika szavait, és éreztem, hogy kihúzom magam görnyedt testtartásomból. Sorra imádkoztunk egymásért, és éreztem egy különleges összetartozás érzését eláradni a lelkemben. Rám került a sor. Leültem a székre. Néztem előre és vártam. Borika imádkozott, majd ezt mond-

ta: „Jézus keresi a tekintetedet." Megrendültem. Ő, Jézus maga keresi a kis porszem tekintetét?! Elfutotta a szememet a könny. Azután Péter imádkozott értem, a családomért, a gyógyulásunkért. „Egy képet kaptam: csodálatos nagy fát látok, amely telve van gyönyörű virágokkal és ugyanakkor szép gyümölcsökkel is. A törzse viszont tele van sérülésekkel, faragásokkal, szándékos szúrásokkal is, de a fa virágzik és gyümölcsökkel van tele! Te vagy ez a fa" – hallottam Péter szavait. Még fel sem tudtam fogni a szavak értelmét, amikor Borika felgyújtotta a villanyt: „Egy bibliai idézetet is üzen neked az Úr." Felnyitotta a Bibliát és felolvasta azt a részt, ahol kinyílt a kezében:

„Isten gyermekei vagyunk. Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert őt sem ismeri. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem nyilvánvaló, hogy mik leszünk. Azt tudjuk, hogy ha megjelenik, hozzá leszünk hasonlók, mert látni fogjuk, amint van. És mindenki, aki így remél benne, megszentelődik, ahogyan szent ő is." (1Jn 3,1-3)

Megéreztem Jézus meleg tekintetét és a szeretetét. Hullottak a könnyeim örömömben. A szavakat, amelyeket hálatelt szívvel mondtam akkor Neki a magam és a többiek nevében, nem tudom visszaidézni. Éreztem, hogy köztünk van a Szentlélek, és felállva, körém gyűlve állnak és imádkoznak a társaim is, mindnyájan..., és velünk vannak a szeretteink, a honfitársaink, az embertársaink, mi mindannyian, hiszen mindnyájunknak szól az üzenet!

Másnap, szerdán István atya meglátogatott bennünket és az esti szentmise keretében az EGYSÉG fontosságáról beszélt, amely még jobban megerősített minket. Külön ajándék volt ő maga is a számunkra. Megköszönhettünk neki személyesen mindent, hogy itt lehettünk, hogy vezet bennünket az úton Jézus felé alázattal, és bennünket is az alázatra nevelve.

Az idő előrehaladtával sem halványul bennem az emlék. Sőt! Az egységet és a békét érzem azóta is a szívemben, amelyet akkor és ott, Sáregresen, a kicsiny kápolnában Jézussal és a társaimmal együtt átéltem. Reménység tölt el azóta is. Az újabb és újabb találkozásainkon feleleventjük a többiekkel együtt az azóta eltelt eseményeket is. Örömmel látjuk, ahogyan kikerekedik a történet. Semmi sem véletlen. Minden mindennel összefügg. A megemlékezéseink, a soraink is kiegészítik egymást...

Sokan keressük az egységet Istennel, önmagunkkal és egymással, a családtagjainkkal, a körülöttünk élőkkel, a ránk bízottakkal, és látjuk, hogy ez mennyire nehéz, de azt is láthatjuk, hogy nem lehetetlen! Tanuljuk az alázatot, és kapunk jeleket is, amelyekre érdemes oda figyelnünk. Jézustól lehet igazán megtanulnunk az igazi alázatot, aki mindent elviselt értünk és mindenét nekünk adta. Csöndben, halkan kopogtat és várja, hogy kinyissuk neki az ajtót.

Néhány nappal a mi keddi élményünk után sokan zarándokoltak a Csíksomlyói búcsúra, amelynek ez volt a jelmondata: „Boldog vagy, mert hittél". Mária hallotta ezeket a szavakat Erzsébettől. A mélyen hívő moldvai csángó-magyarok is ott voltak, mint mindig, akik évszázadok óta ilyenkor gyalog zarándokolnak Csíksomlyóra a hegyeken át, énekelve, imádkozva, keresztút-járással, gyönyörű népviseletükben. Az éjszakát a hegyen töltik imádságban. Hajnalban együtt nézik a napfelkeltét, amikor bátran belenéznek a napba, ahol Máriát, Jézust, vagy a Szentlelket látják.

Nyisztor Ilonával és a pusztinai magyarokkal, tatai és mezőkövesdi zarándokokkal együtt az egyik kedves keresztszülőtársam, Lázárné Borika is ott volt, immár tizenegyedik éve. Mellette Tóth Krisztina mobillal fantasztikus felvételeket készített. Hálásan köszönöm nekik, hogy ezeket másokkal is megoszthatom.

„Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva." (Mt 10,30) Hiszem, hogy közösségben, alázattal, imádsággal, szeretettel és a Szentlélek erejével semmi sem lehetetlen! Összetartozunk valamennyien. Köszönöm, hogy örömmel és hálatelt szívvel most írásban is megoszthatom a közösen átélt élményünket másokkal is, és átadhatom mindenkinek a kincsünket: Urunk, Jézus Krisztus, a Reménység Istene keresi a tekintetünket!

Bp., 2013 Úrnapján, amikorra Ferenc pápa világméretű szentségimádást hirdetett

Albertné Révay Rita

Vicka tanúságtétele a Szűzanya jelenéseiről

Vicka Ivanković Mijatović (2013-10-3) a II. János Pál pápa központban, Kornélia nővérnél, a međugorjei plébániához tartozó Vionicán, tanúságot tett a Szűzanya jelenéseiről és a Béke Királynőjével való mindennapi találkozásáról, és a fénylő Mária-szoborról – az összegyűlt kb. háromezer olasz, amerikai, angol, ír, német, lengyel, cseh, magyar, ukrán, román és francia zarándok előtt.

Ez a fény bevezetés mindabba, ami történni fog

Mi a magyarázat arra, hogy a szülői házukban lévő Szűzanya szobor fénylik, világít?

Vicka: Harminc évvel ezelőtt hozták ezt a szobrot Lourdes-ból. Egy zarándokcsoport hozta nagy szeretettel, a Lourdes-i Szűzanya ajándékaként. Ez a szobor benn volt a jelenés szobában. A Szűzanya sokszor megjelent mellette. Harminc év óta, mióta itt van, ez a szobor sohasem világított. Mindig valaki imádkozik előtte. Az a fény azonban, amely a jelenés alatt ragyog és hármat villan, az egészen más.

Ott volt a szülői házban, amikor ez történt?

Úton voltam, nem voltam a szobában, de szóltak nekem, hogy a Szűzanya szobor világít. A Szűzanya harminckét év óta teljes fénnyel ragyog Međugorjében. Ő élő, valóságos módon van itt, jelen van élő ragyogásában. És a Szűzanya látja, hogy a mai komor, sötét időben szükségünk van egy kis világosságra. Azt gondolom, hogy az embernek nem kell félnie a világosságtól. Egy kicsit meg kell vizsgálnia önmagát, a lelkiismeretét. Azoknak az embereknek, akik arra várnak, hogy bejussanak a szobába, szükségük van arra, hogy megvilágosodjon a szívük és felismerjék azt, amit a Szűzanya ad. A Szűzanya gyakran mondta, hogy annyiszor adott kicsi jeleket, előjeleket, de mi vakok és süketek maradtunk, nem vettük észre azokat. Ezért hív bennünket imára a Szűzanya, hogy az ima által felismerjük azt, ami ezután fog bekövetkezni.

Este látta a Szűzanyát. Beszélgettek a világító szoborról?

Nem, nem beszélgettünk. Hiszem, hogy amikor majd kell, a Szűzanya maga fogja megemlíteni.

*Megítélések szerint az Önök szülői házában **két nap alatt tizenötezer ember fordult meg**. Hogyan magyarázza, mit szeretnének látni az emberek ebben a jelenségben?*

Nincs semmi különös abban, hogy az emberek ide jönnek a régi házunkhoz. Előtte nagy tömegek vonulnak el és ez számomra különös öröm. Ez csak azt mutatja, hogy mennyire szükségük van ma az embereknek a világosságra, a békére. A Szűzanya egy kicsi fénnyel sokat tud tenni. Rajtunk áll, hogy mennyire fogadjuk el és használjuk ezt a világosságot. Mindnyájuknak ajánlom: nézzünk szembe önmagunkkal, hogy egy kis világosság beszűrődhessen a szívünkbe. A fény azonban imádság nélkül nem tud bejutni. Ezért buzdított bennünket a Szűzanya arra, hogy térdeljünk le és rózsafüzérrel a kezünkben kezdjünk el imádkozni. Kezdjünk el imádkozni a családjainkban. Ez egy kis biztatás számunkra, mert eltávolodtunk mindattól, amit Ő ad nekünk. Életünkben sohase tegyük első helyre a jelentéktelen dolgokat! Az első helyen Jézus kell, hogy legyen, az ő Fia, mert azt mondja: „amennyi kegyelmet ad nekem, én annyit tudok nektek adni", mert a Szűzanya közbenjáró. És Ő a második helyen van, ezért hív bennünket, hogy családjainkban mi is újítsuk meg az imát. Számára a legkedvesebb ima a rózsafüzér.

Nyolcadik alkalommal a Szentföldön

Mi az, amit a Szűzanya az utóbbi jelenések alkalmával kér, tőletek, látnokoktól?

A Szűzanya aggódik a világban élő fiatalokért és családokért, akik nagyon-nagyon nehéz helyzetben vannak. Mi csak szeretetünkkel és szívünk imájával segíthetünk nekik. Azt mondja: „Kedves fiatalok, mindaz, amit a mai világ kínál számotokra, mind mulandó és ezen keresztül láthatjuk, hogy a sátán minden szabad pillanatot kihasznál. Ezt ma leginkább a fiatalok körében teszi és szeretné szétrombolni családjainkat." A Szűzanya különösen hangsúlyozta, hogy ez az idő a nagy kegyelmek ideje. Azt szeretné, ha megújítanánk üzeneteit és elkezdenénk szívből megélni azokat.

Több mint 32 éve minden nap látjátok a Szűzanyát, beszélgettek vele. Van-e különbség az itteni és a szentföldi jelenés között?

Nincs. A Szűzanya ugyanolyan itt is és ott is. Mégis a szentföldi jelenés különleges volt. Püspökeik és érseikeik a következőket mondták: „A Szűzanya elhagyott ugyan bennünket, de most újra visszatért hozzánk. Eljött Međugorjéba, hogy majd Vicka eljöjjön hozzánk és visszahozza nekünk ide a Szűzanyát. Kérlek, maradj velünk, ne hagyj el bennünket!" Milyen erős, kemény szavak! Milyen csodálatos volt, amikor húszezer ember vett részt a jelenésen, és láthattuk milyen tüzes lélekkel és mekkora szeretettel várják a Szűzanyát! Mennyire szeretik! Hogyan imádkoznak hozzá! Ezen látogatás előtt hétszer voltam a Szentföldön és sohasem együtt a néppel, hanem mindig a barátaimmal voltam, mint zarándok. Ez különös tapasztalat volt. A brüsszeli érsek hívott meg még tavaly novemberben, hogy vegyek részt az Emberiség Gyógyulása Mozgalom lelki napján és imádkozzak erre a szándékra. Elfogadtam, mert szerettem volna segíteni, támogatást adni a szentföldi katolikusoknak és elmondani nekik, hogy nincsenek egyedül és imádkozunk értük.

Mit fog ma mondani a zarándokoknak?

Ami a legfontosabb, amit a Szűzanya kér. Elmondom nekik a Szűzanya üzentét.

Kilenc titkot kapott?

Igen, kilenc titkot mondott el eddig nekem a Szűzanya, tehát e tekintetben nincs változás. Várok…

Mi a harmadik titok?

A harmadik titok egy látható jel lesz, amelyet a Szűzanya a jelenések helyén fog hagyni. Állandó és megsemmisíthetetlen lesz. – Ezt a jelet azért hagyom, hogy lássátok, jelen voltam itt, közöttetek – mondta egyszer a Szűzanya.

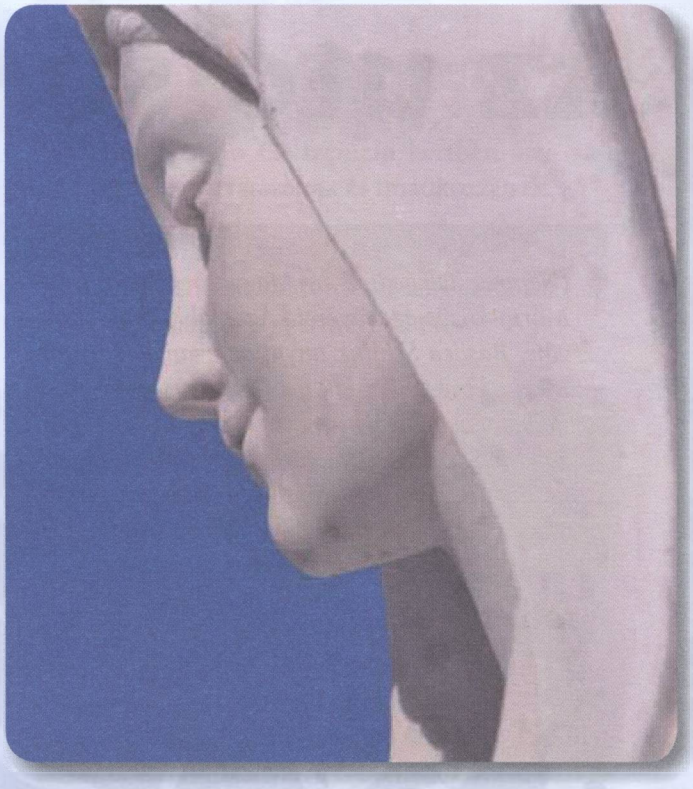
A Szűzanya életrajza

Mi van a Szűzanya életrajzával?

A Szűzanya életrajza készen van, három kötet. Már csak arra várok, mikor kéri a Szűzanya ennek az írásnak a nyilvánosságra hozatalát.

Ferenc pápa valamilyen módon különbözik Péter eddigi utódaitól. Mit gondol Ön erről?

Minden időszak más. Megboldogult II. János Pál pápa, majd XVI. Benedek és Ferenc pápa, mindháromval különböző időszak áll előttünk. Az Úr jelet küld, kit melyik időszakra. Ferenc pápa valóban jó

és különleges, de még többet kell imádkoznunk érte. Ha imádkozunk érte, akkor több ereje lesz, több kegyelmet kap és előre tud majd haladni az úton.

A Međugorjét vizsgáló bizottság megváltoztatta-e a látnokokhoz való hozzáállását?

Amikor rólunk, látnokokról van szó, mi mindig rendelkezésre állunk. Ha hívnak bennünket, ha valamire szükségük van, mi itt vagyunk. Ők tudják, hogy a Szűzanya egy alkalommal ezt mondta: „Ti tegyetek meg mindent, de hogy mi fog történni, azt hagyjátok rám."

A beszélgetés végén Vicka szívből köszöntötte a Večernji List olvasóit és a következőket üzente nekik:

Tudjátok, hogy mindnyájatokért imádkozom. Különös szeretettel köszöntök minden beteget. Számukra egy szó és mosoly, egy tekintet, óriási ajándék. Láthattuk ezt a napokban a mozgáskorlátozottak találkozóján. Ezért a Szűzanya arra hív, hogy ne legyünk keményszívűek, hanem legyünk az Ő békéjének hordozói. Fogadjuk el az Ő üzeneteit. Mindannyian lehetünk az Ő világossága, fénye, nemcsak Vicka. Én, mint élő tanú örülök minden zarándoknak, de még boldogabb vagyok, amikor ti teljes szívetekkel és szeretetetekkel átadjátok üzeneteimet a körülöttetek élőknek.

Međugorje-Vionica, 2013. szeptember 26-án

(Fordította: Sarnyai Andrea)

2013. szeptember 29-én a szobrot átvitték a međugorjei plébániára, hogy majd a hamarosan érkező vatikáni szakértők megvizsgálhassák.

Az utolsó szó Istené

(Nemrég telepedtek le Magyarországon is a Mária-közösség nővérei. Az alábbi írás szerzője, Basilea Schlink anya, az evangélikus női Mária-közösség alapítója († 2001), melynek a németországi Darmstadtban van az anyaháza. Basilea Schlink anyától a www.kanaan.org honlapon több írás is található német nyelven.)

Miért gyűlölik Jézus híveit manapság olyan nagyon? Mindenekelőtt azért, mert hozzá tartoznak, a Legmegvetettebbhez, akinek Anyja karjaiban már csecsemőként menekülnie kellett, akit gyermekévei óta üldöztek – míg végül keresztre nem feszítették.

A Jézus iránt érzett szeretet hajtja a hozzá hűségeseket arra, hogy az Ő nyomdokain járjanak, és *életvitelükben annyira mások legyenek, mint korunkban bárki más.* Megingathatatlanul tartják magukat Isten parancsaihoz, és nem tagadják meg Jézusban való hitüket. Ez formálja életüket és viselkedésüket. Teljes határozottsággal *úsznak az árral szemben, azaz korunk sátáni áramlataival szemben.* Hiszen ma milliók és milliók emelik fel öklüket Isten ellen, köpik le a keresztet, gúnyolják ki Jézus halálát és hurrogják le övéit.

Ezért kerülik a hűségeseket egyre jobban és egyre többen, ezért gúnyolják ki őket egyre gyakrabban.

A mi eleddig még „szabad" világunkban tapasztalható keresztény-üldözés egyre nagyobb méreteket fog ölteni, egyre szélesebb területeken fog elterjedni. Akkor az Istenhez hűségesnek maradtakat még másképp, még jobban fogják gyalázni, ócsárolni és a nyilvánosság előtt rágalmazni.

Hazugságokkal és árulásokkal rosszat fognak terjeszteni róluk és erkölcsi gyilkosságot fognak elkövetni rajtuk, anélkül, hogy bármely bíróság fellépne ez ellen.

A média segítségével ez könnyen és gyorsan elterjedhet az egész világon. Nemsokára egyre nagyobb mértékben fogják a keresztény műveket tönkretenni és a hívők életét veszélyeztetni. Ez Jézus útján nem történhet másképp.

Aki manapság még úgymond „a világ lelkiismeretét" képviseli, azt minden körülmények között el kell hallgattatni.

Egyre jobban érvényes erre a helyzetre az, amit Szent Pálnál olvasunk?

„A gonoszság titka már munkálkodik, csak annak kell még az útból eltűnnie, ami még késlelteti. Akkor majd megjelenik a gonosz"
(2Tessz 2,7-8)

Ami Sátánt még megakadályozza abban, hogy hatalmát teljes egészében felállítsa, azt ki kell irtani – és erre már folynak a megfelelő előkészületek.

Jézus csak szeretete és szenvedése által teremti meg birodalmát. Ezt a hozzá hűségesekkel együtt teszi meg, akik ugyanazt a lelkületet hordozzák magukban, mint Ő.

Bár magukban gyengék, de bensőjükben hatalmas erő lakozik. Mert erejük a Jézus szeretetéből fakadó szenvedésre való készségükben rejlik. Miatta képesek sebeket kapni – és Őt jobban szeretni, mint saját életüket. Ezért nincs mit veszteniük, és a sátáni túlerővel szemben a valóságban ezért ők az erősebbek, még ha számuk elenyészően csekély is.

Szenvedésükkel segítik eme hűségesek Isten uralmának eljöttét. Számosan közülük életükkel fognak ezért fizetni a Jelenések Könyvében leírtak szerint: *„Nem kímélték életüket halálukig."* (Jel 12,11)

Jézus, Isten Báránya megengedi nekik, hogy kis bárányokként kövessék őt, és látszólagos vereségükben így mégis győzzenek. Mert Ő most, az idők végezetén is, sebesült Bárányként győzi le a Sátánt. És akik követik őt, azokat az Ő báránylétével alakítja át, hogy türelmesen és szenvedve és másokért elvérezve Jézus szeretetének győzelmét képviseljék.

A szeretethez mindig a győzelem és soha nem a gyűlölet tartozik. A vég a Bárány diadala lesz.

Isten nem mindig a szenvedő és a panasztevő, Isten egyúttal az is, akiről írva vagyon:

„Aki az égben lakik, az mosolyog rajtuk, kineveti őket az Úr. De egyszer majd haraggal fordul feléjük, és kemény szót intéz hozzájuk."
(Zsolt 2,4-5)

Ez a harmadik világháborúban és a következő büntető ítélkezésekkor lesz nyilvánvalóvá, mert az emberek Isten szeretetét gyűlölettel és gúnnyal vetették el.

Igen, Isten panaszkodik, Isten szenved, Isten szeret – és mégis Ő marad a diadalt arató Úr és Bíró, az egész világmindenség Uralkodója, aki az őrjöngő sátáni erőket legyőzi, és aki végül Jézus örök birodalmát felállítja. Ehhez az Úrhoz akarunk mi tartozni.

Az **új világrendek**, melyek a földet megmenteni és a béke birodalmát megteremteni akarják, emberi agyak szüleményei, melyeket olyan emberek akarnak megvalósítani, akik elhagyták Istent. De az igazán Új a Szentháromság egy Istentől jön majd – Jézus Krisztus örök birodalmának piciny árnyékaként már a világkatasztrófák ítélőszéke után, aztán tökéletes formában Jézus újraeljövetelekor, mert Istennél van minden igazság, mely bölcsességgel és szeretettel teli szívében született és örök időkig megmarad.

Mekkora reménnyel kell ez a hozzá hűségeseket eltöltse! Isten kezében tartja a világunkat.

Az utolsó szót Ő, az örök szeretet mondja ki. És ami nagyban az egész világra és az üdvösségtörténetre érvényes, *az érvényes a mi egyéni életünkre*, a bűn és a sátáni erők ellen vívott személyes hitbeli harcunkra is, a problémáinkra és keserű végidőbeli szenvedéseinkre.

Az utolsó idő ugyan valóban a legnagyobb szenvedések ideje Isten és az övéi számára; de ezek a szenvedések utat törnek Isten eljövendő birodalma, az egész világ feletti uralma számára.

A keresztényellenes kor után Jézus újra eljön glóriában és dicsőségben. Akkor a hozzá hűségesek megosztják vele kimondhatatlan örömét, mivel szerették Jézust, vele szenvedtek, ők jelentették számára a végső idők borzalmai közepette a vigaszt.

A **végső idő** az üdvtörténetben és az emberiség történelmében ezért különös, egyszeri korszak. Bár a legnagyobb szenvedéseket hozza magával, amit a föld valaha látott, mégis különleges dolog, hogy ebben az időben élhetünk. Soha nem jelentett Isten számára egy Őt szerető, Vele szenvedni hajlandó lélek olyan sokat, mint most. Soha nem vétettek fel a hozzá hűségesek annyira az Ő szenvedésének közösségébe (Fil 3,10), mint most, amikor Isten szenvedései a csúcspontjukat érik el.

Jézus a Legnagyobb és egyben a Legalázatosabb, földi életében szívből megköszönte és örök jutalmat ígért tanítványainak, mert azok kitartottak mellette szenvedéseiben (Lk 22,28).

Haláltusájában, a Getszemáni kertben arra vágyott, hogy vele virrasszanak és imádkozzanak.

Jézus azonban ugyanaz tegnap, ma és holnap.

Igen, Isten súlyos szenvedései közepette már az Ószövetségben ember-gyermekeit kereste:

„Körülnéztem, de nem akadt senki, aki segítsen"
(Iz 63,5),

vagy ahogy a 69. zsoltárból ismerjük:

„Vártam, hogy valaki megszán, de nem akadt senki, nem volt, aki megvigasztalt volna."
(Zsolt 69,21)

Nagy kegyelem számunkra a végső időben, hogy Isten egyáltalán kinyilatkoztatta számunkra szenvedését – hogy valamit érezni enged nekünk jajszavából –, hogy bepillantást enged nekünk szívébe, és szenvedésének és szeretetének mélységeibe!

Lehetőségünk van Őt felüdíteni és vigasztalni, ez akkora kiválasztottság, amelyet nem is vagyunk képesek felfogni. Ezért élhetünk, ez az a szent titok, amelyet a hozzá hűségesek ma szívükben hordanak.

Őt szeretőket támasztott az Úr magának a végső időkre, olyanokat, akik vele együtt jajgatnak és szenvednek, akik egyedül Istenben találják meg minden vigaszukat, és Isten számára vigaszt jelentenének: ez életük legmélyebb értelme.

M. Basilea Schlink: Az utolsó szó Istené

(Megjelent a Szent Margit Lap 129. számában)

A szív tisztasága

Egy csöppnyi csend után Ferenc megkérdezte Leót:

– Mit gondolsz, testvérem, miben áll a szív tisztasága?

– Ez abban áll, hogy nincsenek hibáink, amit szemünkre vethetnénk magunknak – válaszolta gondolkodás nélkül Leó.

– Most már megértem szomorúságodat – mondta Ferenc. – Mert hiszen mindig van valami, amit a szemünkre vethetünk.

– Igen – hagyta jóvá Leó – és éppen ez az, ami engem elkeserít. Sohasem fogom elérni a szív tisztaságát.

– Ah, Leó testvér, higgy nekem! Ne foglalkozz te annyit lelked tisztaságával! Fordítsd tekinteted Istenre! Csodáld! Örvendezzél azon, hogy van! Ő, aki maga a szentség, a tisztaság! Adj hálát neki önmaga miatt! Ebben áll, kicsi testvérem, a szív tisztasága. És amikor te így Isten felé fordultál, többé már ne fordulj vissza önmagadhoz! Ne kérdezd, mennyit haladtál. Az azon való bánkódás, hogy nem vagyunk tökéletesek, hogy bűnösnek találjuk magunkat, még csak emberi érzelem, nagyon is emberi. Magasabbra kell emelni tekintetedet, sokkal feljebb. Van Isten, és létezik az ő mérhetetlensége, az ő változhatatlan fényessége. **Annak van tiszta szíve, aki nem szűnik meg imádni az élő és igaz Urat.** Akinek az egyetlen törekvése, hogy Isten életére odafigyeljen, és aki képes minden nyomorúsága közepette Isten örök ártatlanságában és örömében fürdeni, mint a porszem a napsugárban. Ez az emberi szív egyszerre kifosztott, és minden gazdagsággal teljes. Elég neki, hogy Isten maga Isten. És ebben találja meg minden békéjét és gyönyörűségét. Isten pedig maga a szentség és a tisztaság.

– De Isten megköveteli a mi erőlködésünket és hűségünket is.

– Kétségtelenül – válaszolta Ferenc. – De a szentség nem önmagunk kiteljesítése, még csak nem is valamiféle teljesség, melyet az ember megszerez önmagának. **A szentség elsősorban üresség, amit fölfedezünk magunkban, és elfogadunk; és Isten maga jön, hogy betöltse azt abban a mértékben, ahogy megnyílunk az ő teljességére.** A mi semmiségünk, ha elfogadjuk, szabad teret ad Istennek, ahol még teremthet. Az Úr nem engedi elrabolni dicsőségét senki emberfia által. Ő mindig Úr. Az Egyetlen, az egyedüli Szent. De kézen fogja a szegényt, kiemeli a sárból, és népének fejedelmei közé ülteti, hogy lássa az ő dicsőségét. Isten a lélek kék ege lesz. **Elmerülni Isten dicsőségének szemléletében**, testvérem, Leó, felfedezni, hogy Isten valóban Isten, örökké Isten, mindazok felett, amik mi vagyunk és lehetünk, és **örvendezni azon, hogy ő van, elragadtatásba esni örök ifjúsága előtt,** hálát adni neki önmaga miatt; **ezt követeli leginkább az Úr szerelme tőlünk, melyet a nekünk adott Lélek kiáraszt a szívünkbe. Ebben áll a szív tisztasága.** Ezt a tisztaságot nem lehet elérni ökölbe szorított kézzel és megfeszülve.

– Hát akkor hogyan? – kérdezte Leó.

– Egyszerűen nem szabad semmit sem megtartani önmagunkból. Mindent ki kell seperni. Még szorongásainkat is. Tiszta helyet kell készíteni. El kell fogadni azt, hogy szegények vagyunk. Le kell vetni mindent, ami nyomaszt bennünket, még hibáink súlyát is. És csak az Úr dicsőségét kell már szemlélni, s engedni, hogy az minket átjárjon. Isten él, s ez egyedül elég. Akkor a szív könnyűvé válik. Többé nem érzi önmaga súlyát; mintha kicserélték volna. Mint a pacsirta, megrészegül a tér tágasságától, s az ég azúrjától. Elhagy minden gondot és aggodalmat. A tökéletesség utáni vágy is megváltozik. Egyszerűen és tisztán Istent akarja, Istent magát.

P. Eloi Leclerc O. F. M.

A tisztaság és az ima

Szeretnék egy összefüggésre rámutatni, amely a **tisztaság és az ima között van.**

Az az űr, amelybe mi hittel beleimádkozunk, a böjt és tisztaság üressége együtt. Az imádkozó ember az odaadásnak ugyanazt az aktusát teszi, mint a böjtölő és tisztaságot élő ember. Ő is elfogad egy ürességet, amely évek folyásával nagyobbodik. Ő is megéli, hogy üres edénnyé válik az isteni kegyelem számára. Az igazi ima nem azt jelenti, hogy egy kezdeti ürességet kitöltünk érdekes elmélkedési anyaggal vagy megindult érzelmekkel, hanem ellenkezőleg, az imának **üres teret** kell létrehoznia az emberben. Hányszor hisszük, hogy az imának „ki kell töltenie" az embert, hogy az imában sok, nagy gondolat gazdagságának ott kell lenni. **Tévedés!** Nem, ne nyújtsuk ki a kezünket a tudás gyümölcse után és ne töltekezzünk ezzel! Maradjunk itt is a várakozás, az üresség állapotában, **maradjunk nyitottnak és „szegény"**-nek.

Itt találkozik minden: ima, böjt, tisztaság. Nevezzük szegénységnek, vagy engedelmességnek, mondjuk tisztaságnak, böjtnek, vagy imának, a mélyén ugyanazt a valóságot találjuk: **a teljes benső kiüresedést**. Ez a teremtményt megillető magatartás az Abszolúttal szemben. Az ember a totális szegénység és nyitottság állapotában tartja magát Teremtőjével szemben. Itt találja meg életünk a maga egységét, mert mindaz, amit mi itt különböző fogalmakkal jelöltünk, és amit különféle módokon élünk, egyetlen igazságot fejez ki. Ez az egyetlen igazság rendkívül egyszerű és ugyanakkor nagyon-nagyon mély: ezt én **halálnak** mondom, **az ÉN halálának**.

Emlékeznek, mit mondtam a múlt évben a misztikus imáról? Emlékeznek arra a felírásra, melynél a halált egy háromoldalú ábra közepébe tettem? A halál a mi életünk szíve, a mi forduló-pontunk, ajtónk a magasabb szférába. A szerzetes, a szerzetesnő **keresztrefeszített** és **halott** emberi lény. Tapasztalata van a halálról, mert lemondott az életről és elhagyta azt. Ezáltal a szabad halál által a pap a halálon túl él, túl ezen a világon. Isten országában él már és erről tesz tanúságot.

„Az én országom nem erről a világról való."
(Jn 18,36)

Mi papok és szerzetesek az **eljövendő országról teszünk tanúságot**, életmódunkkal róla adunk hírt. Tovább kell mennünk, és azt kell mondani, hogy a szüzesség állapota nemcsak meghirdeti az eljövendő Isten-országot, hanem **előkészíti és sietteti** eljöttét.

Hogy ezt a gondolatmenetet megértsük, térjünk vissza **Máriához**. Máriát mi „Istenanyának" nevezzük. Nem hangzik ez káromlásnak? Egy teremtményt Teremtője édesanyjának mondani! Az a szívósság, amellyel az Egyház az Efezusi zsinat óta védte az „Istenanya" címet, sejteti velünk, hogy itt lényeges dogmáról van szó a keresztény hittitkok között. Az igazság ez: Máriában, mint teremtett lényben megvolt semmiségének teljes tudata, vagyis elérte **az alázat legmélyebb formáját** annyira, hogy bensőjében **maga Isten** foganhatott meg, lényéből létrejöhetett.

„Magasztalja lelkem az Urat,
lelkem ujjong Istenben, Üdvözítőmben,
mert látta szolgálója alázatát,
íme, most már boldognak magasztal
engem minden nemzedék,
mert nagyot tett velem a Hatalmas."
(Lk 1,47-49)

Benső szegénységének ez a kútszerű mélysége egyenesen a legmeghittebb kapcsolatban van szüzességével. Mária saját személyében a legtisztább, legmagasabb és legátfogóbb mértékben megvalósította a szüzesség állapotát annyira, hogy benne határtalan tér alakult és Ő így végtelen befogadó edény lett. Olyan végtelen edény, hogy Isten maga ereszkedhetett belé, hogy megszülje Őt a világnak. Mivel Mária szűz volt, **emiatt** Istenanya.

Milyen erőteljes Mária szüzességének kapcsolata a termékenységgel! A szüzesség olyan állapot, amelyben a tiszta vágy olyan intenzitást ölt, hogy végül Isten kegyelméből megteremti tárgyát. A legmélyebb epedés megkívánt tárgya valóság lett, lénye mélyéből megfogant. Ez történt Máriával. **Isten egy utána epedő szűzi szív legmélyebb talajából virágba szökkent – mint válasz. Minden igazi vágyódásnak teremtő hatalma van Istenben**. A vágy a kegyelem által teremt, megteremti tárgyát. A vágy megfogan, alakot ölt, valósul. Az a tiszta vágyakozás csodája, hogy termékeny.

Izrael történetében ugyanezt a jelenséget találjuk. Az **izraelita nép** egész **történelmében** tulajdonképpen a vágyódó várakozás hosszú útját találjuk. Ez a célirányos várakozás növekszik, fokozódik, és a Messiás tényleges eljövetelébe megy át.

Kezdetben a rabszolgaság kora van, amelyben a nép az Isten utáni vágyat Egyiptom húsosfazekainál és sok más földi öröm és élvezet által bódítja el. Ámde a szerető Isten érte megy, újból fölkelti a lelki vágyakozás lángját: a pusztába vezeti népét. Izrael nem érti, visszakívánkozik, dicséri az egyiptomi jólétet, a jó húst, a friss hagymákat....! Isten hosszas pedagógiájára van szükség, míg elvezetheti a népet a neki megígért földre, amely a minden anyagin túli Isten-ország előjele.

És mi történik? A nép a „tejjel-mézzel folyó országban" lusta lesz és álmos. Vonjunk párhuzamot az újkor jólétével? Lusta és álmos... – Megint közbelép Isten, mert ő nem mond le az emberről. Következik a babiloni száműzetés kemény kora. Végre itt a számkivetésben kitermi Izrael népe „Jahve szegényeinek" a nemzedékét (Anavím), akikben Isten a vágyódást és várakozást újra föléleszti és növeli. Ennek a kornak minden prófétai látomása, minden zsoltára ezen a vonalon mozog: vágyakozással teli és folyton fokozódó a várás. Ez egy napon elérte a felső határt és a kicsiny **Mária** tiszta és egyszerű lelkében koncentrálódott. Ő az utolsó „Jahve szegényeinek" a nemzedékében: **ezeréves és ezerszeres várakozás** örököse!

Az emberiség Mária szívében üres teret hozott létre, amely elég nagy, elég mély és tiszta volt, hogy Istent mágnesként odavonja. Jön és a tiszta vágynak erre a tökéletességére feleletet ad. Ő maga, a jelenléte vett teret ebben az „embergyermekben", Máriában:

„És az IGE testé lett
és köztünk lakott."
(Jn 1,14)

Ez az a **szegénység**, amely kellett: a **tiszta vágy üressége**. Máriában, a fiatal lányban, itt a mi világunkban, kiformálódott a földi edény Isten jelenléte számára. Ezt a vágyat semmi más nem lett volna képes csillapítani, csak Isten egyedül. Egy szűzi szívtől ellenállhatatlanul vonzatva lépett be hozzánk Isten és „miköztünk lakott". Ez az **inkarnáció** csodája, ez a mi emberiségünk csodája, amely önmagát egy leányban, a Végtelen, az Abszolút, az **Egyetlen** utáni tiszta vágyban kimélyítette. Isten eljött. **Mária lett a tartóedénye**.

A szüzesség **kiáltás Istenhez**. Máriában ott találjuk a bensőséges és létbeli kapcsolatot az ok és okozat között, azaz az ember szüzessége és benne Isten inkarnációja között.

Nem kisebb van érvényben számunkra, szerzetesek és valamennyi pap számára. **Mi Isten új népe vagyunk, mi vagyunk „Jahve új szegényei"**, mi vagyunk azok, akik benső szegénységünket elfogadjuk és ezért ellene mondunk egy fogyasztói társadalomnak. Lemondunk az élvezetről és kielégülésről. Üresen maradunk, várunk, várakozunk. „A nép szegényei" vagyunk, akikben az emberiség folytatja, hogy kutakat ásson. **Egyszer majd ott áll az emberiség igazi vágyának forrásánál és felismeri azt**.

Gondoljunk arra, hogy Mária szimbóluma és mintája az **Egyháznak**, sőt annak, amit hittel remélünk, mint az Egyház beteljesülését:

- Mária Szűz.
- Az Egyházat is szűznek nevezzük.
- Mária az angyali üdvözlet napján a Szentlélek hitvese lett.
- Az Egyház is a Szentlélek hitvese lett Pünkösdkor.
- Mária a megtestesülés által Istenanya lett.

Nincs-e az Egyház is a legmélyebb értelemben meghívva, hogy Istenanya legyen... a parúziában?

Mi papok és szerzetesek hivatásunkkal, mint fölszenteltek, „konszekráltak", kiemelt módon valósítjuk meg az Egyháznak és küldetésének lényegét. Életünkkel hirdetjük és jövendöljük az eljövendő Isten-országot, és előkészítjük Jézus visszatértét, második, utolsó inkarnációját az idők végén. **Akkor Jézus Krisztus minden lesz mindenekben**.

Látjuk a párhuzamot „Jahve szegényeinek" nemzedékével, amelynek tiszta vágya korokon át megérlelődött, hogy végül Krisztus inkarnációjába menjen

át? Krisztus ránk hagyta az egyházi szellemet, és mi konszekráltak, akik az ő szolgálatában állunk, mi vagyunk a második nemzedék, amely korok felett kibontakozik tiszta vágyában, hogy egy napon majd eljöjjön és **minden emberrel a parúziában ragyogjon föl**. Az emberiségen belül a mi lelki életünknek kell példájával azt a szükséges kimélyített teret létrehozni, amelynek talajából Isten újra előtörhet. **Kell, hogy az emberiség a szegénység edénye legyen, az ürességé, a tiszta vágyé**. Ha ez az edény elég tágas és mély, akkor eljön Krisztus visszatérésének órája – és ez az óra az **emberiség kezében** van.

A mi szerepünk, papoké és szerzeteseké az, hogy készítsük ezt az utat az emberiségnek, oktassuk ki lelki vágyában, éljük elébe a tiszta vágyat, hogy aki megígérte visszajöttét, véglegesen előléphessen az emberből – most már az összemberiség testéből. Ez „az **idők beteljesülése**".

Mária szüzessége volt az első inkarnáció talaja, az Egyház szüzessége lesz a második és végleges megtestesülés talaja, „ha minden beteljesedik".

„A vágy összesülése által tör majd elő a parúzia."
(Teilhard de Chardin)

„Tudatos-e bennünk a vágy végtelen hajtóereje?"
(Sziénai Szent Katalin)

Ha **győz az alázat**, ha majd az emberiség bevallja és elismeri tehetetlenségét az istenivel szemben, ha a szükséges **szegénység** és **szívbéli üresség TISZTA VÁGYBAN** összesül, akkor vonzatva, „kényszerítve" lesz Isten, hogy belépjen. Akkor jönni fog. Akkor itt lesz a lelki törvényszerűség beteljesedése:

Az erőtlenségből és gyengeségből
mindenhatóság lesz,
a szegénységből
bőség és gazdagság...

„A nélkülözőket betöltötte javakkal,
de a gazdagokat üres kézzel
bocsátotta el..."
(Lk 1,53)

„Boldogok a szegények...
Boldogok a szomorkodók...
Boldogok, akik éheznek és szomjaznak...
Boldogok vagytok, akik most sírtok..."
(A hegyi beszéd boldogságaiból:
Lk 6 és Mt 5 szerint)

Ha az eddig mondottakat eszünkkel és szívünkkel átgondoljuk, akkor rájövünk az ÚJSZÖVETSÉG **mély logikájára**, amely olyan, mint egy fénygolyó. Mária nagy Magnifikátja (Lk 1), a Boldogságok (Lk 6 és Mt 5), a párbeszéd a Szamáriai asszony és Jézus között (Jn 4) és Jézus példabeszédeinek minden tanítása egyetlen **egységbe** áll össze, egy **logikus** egészbe, amelyben **az ember üressége mindig odavonzza Isten teljességét. Ez az üresség és telítettség, a szegénység és gazdagság, a tehetetlenség és mindenhatóság dialektikája**.

Kedves Testvéreim, mi szerzetesek, papok, szegénységünk és ürességünk által, világi értelemben vett gyöngeségünk által megmaradunk a messze széttárt karok és vágyódó szívek magatartásában. Lemondunk arról, hogy magunkat törni akarjuk, hogy elvenni, megmarkolni, ölelni, bírni akarjunk. Mindnyájan tudjuk, hogy milyen nehéz ez adott alkalommal, és milyen nehéz általában is. Ez a viselkedés konkrét ellentéte a világ eljárásának és a világi elképzelésnek a boldogságról, amely éppen abban van, hogy az ember két kézzel kapjon egy kincs után, két kézzel vonjon magához egy asszonyt. Mi ellene mondunk, mi lemondunk a bírásról. **Mint a mi Mesterünk a kereszten, kiterjesztve tartjuk karunkat, kiszolgáltatjuk magunkat, mint Ő, áldozatot hozunk és várunk...**

Ez a lelki beállítottság a magja a mi lelki életünknek és a világ egyik része már egész jól megértett bennünket. Nem kevesen vannak, akik a mi életmódunkat hálával köszöntik, mint egy szembenállást a mai társadalom jóllakottságával, a birtoklás, az élvezet, a szórakozás istenítésével.

Bejezésül szeretném Önökben feleleveníteni **FRA ANGELICO Angyali Üdvözletének csodálatos festményét**, és javaslom, hogy bensőnkben szemlélődjünk ezen együtt:

Mária – kinyújtott nyakkal, éber szemmel, az egész arc előre szegül. Valami rendkívülit kutat, keres, vár. Ül ugyan, de mintha kész lenne felugrani, készen egy ismeretlen célra. A **tiszta vágy** Ő, mert feszült figyelmesség, készenlét, rendelkezésre állás. Ez a tökéletes kilépés önmagából, ez a kiüresült és bensőleg szabad lény kétségtelenül elsőrendűen szűzi szívet mutat. A művész ebben a lányban ábrázolja a képességet, hogy éber a MÁSIKKAL SZEMBEN: Isten iránt, az Ismeretlen, az őt szokatlanságával meglepő Lélek iránt.

Fra Angelico Máriája a **szellemi feszültség** a tetőfokán, készenlét, túl kérdésen és feleleten. Kifeje-

zi a tökéletes **imádkozó tartást** is, amely egyben az **igazi szeretet** tökéletes magatartása is, mert ez a kettő **maradéktalan maga-elfelejtést jelent a másikra való tekintettel**.

„Az ima a legjobb szeretet-tréning, mert felelet nélkül marad."
(Saint-Exupery)

Igen! Az ima **tiszta ekstázis** a hallgató, látszólag távol lévő Isten előtt.

Itt találkozik az imádkozó és a tisztán élő ember egy közös pontban: **mindketten a lemondani tudó szeretetben gyakorolják magukat**.

Kifejlesztem magamban a figyelés, az éber odahallgatás képességét. Adok ingyen, nem várok visszhangot, hálát, teljesülést. Próbálom uralmam alá fogni örömömet a földi javakon, próbálok túllépni szimpátián és antipátián.

A konszekrált ember arra van meghívva, hogy legyen **ember** mindenki számára; ember, aki ért hozzá, hogy leépítse saját szubjektivitását, a maga természetes egoizmusát, saját személyi érdekét, és ehelyett ad és áldoz. Csakis így képes jóságban, tapintatban és az emberekkel igazi kommúnióban kiteljesedni.

Amilyen mértékben sikerül magunkban ilyen állapotot létrehozni, amit én a „**SZERETET VIRÁGÁNAK**" mondok, olyan mértékben teszünk tanúságot Isten Országáról, amely el fog jönni. Példának előre visszük az emberiség fejlődését és utat készítünk a végső cél felé.

A **lemondásnak** ehhez a **csodájához** részünkről radikális önmagunkra eszmélésre és folyamatosan mindig új megtérésre van szükség. Kérjük alázattal az Urat, hogy álljon mellettünk.

H. Boulad S.J.

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Új évben Isten útján járni... 3
Seres Béla: Párbeszéd a Szentlélekkel (IV/4. rész): Jézus születése 4
Kempis Tamás: Az alázatos önismeret 3
Ljubo Kurtovic: Szeretettel tisztítsuk meg szívünket! 7
Albertné Révay Rita: A Reménység tekintete 8
Vicka tanúságtétele a Szűzanya jelenéseiről 10
M. Basilea Schlink: Az utolsó szó Istené 12
P. Eloi Leclerc O. F. M.: A szív tisztasága 14
H. Boulad S.J.: A tisztaság és az ima 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

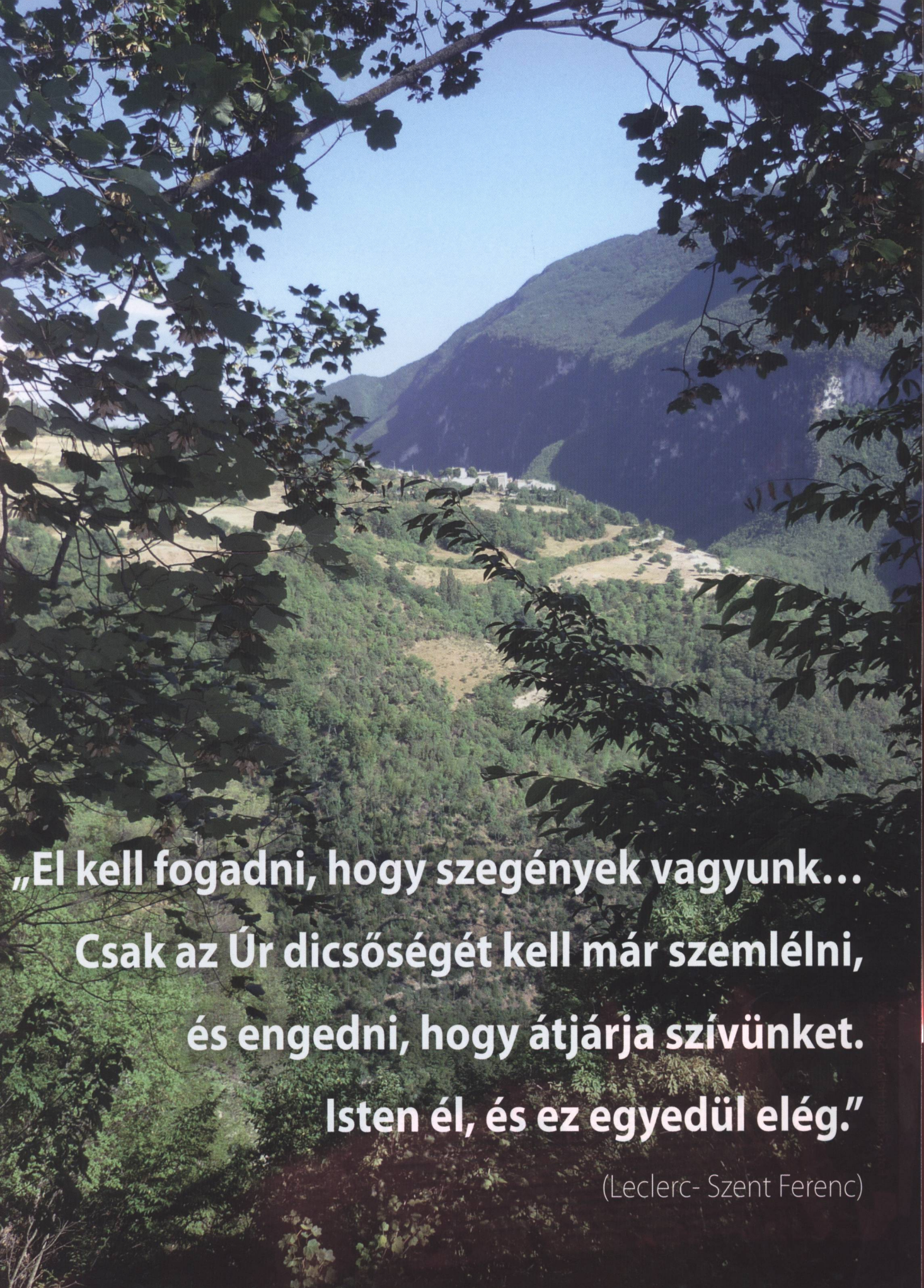
Bízd Újra Életedet Krisztusra! – ezzel kívánunk minden kedves olvasónknak boldog új évet.

- Köszöntjük újságunk új előfizetőit. Kívánjuk, hogy lapunk segítse őket a lelki növekedésben.
- Sokak kérésére újra megjelentettük **Merlin Carothers: A dicsőítésben rejlő erő** című könyvét (1.000.-Ft). Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan40@gmail.com; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

Fotó: Cascia felé vezető úton Szent Ritához (D. Eszter)

„Az utolsó szót Isten, az örök szeretet mondja ki…
A keresztény-ellenes kor után Jézus eljön dicsőségben.
Akkor a hozzá hűségesek megosztják vele
kimondhatatlan örömét, mivel szerették Jézust."

(M. Basilea)

Fotó: Zeisler Heléna, Santa Maria aracoeli Basilica, Róma

Ára: 200.-Ft